

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
& ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ
Τηλ.: 210 6419332

Αθήνα, 30 Μαΐου 2023

Αρ. Πρωτ.: 3378

Αρ. Εγκυκλίου: 12

Προς
τους κ.κ. Εισαγγελείς Εφετών της Χώρας
και δι' αυτών προς
τους κ.κ. Εισαγγελείς Πρωτοδικών της περιφέρειάς τους

**Θέμα: Γνώση Διοικητικών Εγγράφων – Διοικητικής απόφασης
αναγνώρισης πρόσφυγα**

Α. 1. Το Υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου/ Γεν. Γραμματεία Μεταναστευτικής Πολιτικής με το υπ' αριθμ. 236251/ 26-4-23 έγγραφό του παρακαλεί να ενημερωθούν οι εισαγγελικοί λειτουργοί για τα εξής: α) Σύμφωνα με τα άρθρ. 74§6, 87§3 και 108 ν. 4939/ ΦΕΚ Α' 111/ 10-6-2022 (Κύρωση Κώδικα Νομοθεσίας για την υποδοχή, την διεθνή προστασία πολιτών τρίτων χωρών και ανιθαγενών και την προσωρινή προστασία σε περίπτωση μαζικής εισροής εκτοπισθέντων αλλοδαπών), η μεν απόφαση της αρμόδιας Υπηρεσίας Ασύλου ή της αρμόδιας Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών της Αρχής Προσφυγών που απορρίπτει την αίτηση υπαγωγής στο καθεστώς διεθνούς προστασίας επιδίδεται στον αιτούντα σε αντίγραφο, δηλ. στο σύνολό της, [ακριβώς για να καταστεί εφικτή η τυχόν άσκηση εμπρόθεσμης εναντίον της αντιστοίχως είτε ενδικοφανούς προσφυγής ενώπιον της αρμόδιας Αρχής Προσφυγών (κατά τα άρθρ. 97 επ. ν. 4939/22), είτε αίτησης ακύρωσης ενώπιον του αρμοδίου κατά τόπο διοικητικού πρωτοδικείου (κατά τα άρθρ. 114 επ. ν. 4939/22)], ενώ εάν η Υπηρεσία Ασύλου ή η Ανεξάρτητη Επιτροπή Προσφυγών

αναγνωρίσει τον αιτούντα ως δικαιούχο διεθνούς προστασίας, τότε του επιδίδεται μόνο απόσπασμα του διατακτικού της απόφασης. **β)** Μάλιστα δε, σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις και με την υπ' αριθμ. 717802/ 28-11-2022 ερμηνευτική αυτών εγκύκλιο της Δνσης Νομικής Υποστήριξης Ασύλου και Υποδοχής του ίδιου Υπουργείου, ακόμη και αν ο αιτών αποδείξει ειδικό έννομο συμφέρον, του χορηγούνται μόνο αντίγραφα των λοιπών στοιχείων του φακέλου και ουχί αντίγραφο της απόφασης με το σκεπτικό που τον αναγνώρισε ως πρόσφυγα, αφού το έχον επιδοθεί σε αυτόν απόσπασμα του διατακτικού είναι απόλυτα επαρκές για την αποτελεσματική επίκληση και απόδειξη της προσφυγικής του ιδιότητας έναντι πάντων.

Με αφορμή τα προεκτεθέντα κρίνουμε αναγκαίο στα πλαίσια της αρμοδιότητάς μας, που απορρέει από τις διατάξεις των άρ. 23 §§ 1 εδ. γ', 2 και 28§5 εδ. α' ν. 4938/2022, να προβούμε στις ακόλουθες επισημάνσεις και γενικές οδηγίες.

2. α. Όσον αφορά την ανωτέρω ερμηνευτική εγκύκλιο του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου έχουμε ήδη παραγγείλει την γνωστοποίησή της προς όλους τους εισαγγελικούς λειτουργούς με το υπ' αρ. 10.573/ 27-12-2022 έγγραφό μας, όπου τονίζαμε ότι ο αλλοδαπός που αναγνωρίσθηκε πρόσφυγας, εφόσον επιθυμεί αντίγραφο της σχετικής απόφασης και επικαλείται συγκεκριμένο έννομο συμφέρον, μπορεί, ύστερα από την άρνηση της Διοίκησης να του το χορηγήσει, να υποβάλει σχετικό αίτημα στον οικείο εισαγγελέα πρωτοδικών, ο οποίος κρίνει κυριαρχικά και αιτιολογημένα υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 29§4 εδ. β' ν. 4938/22. Παρά ταύτα παραγγέλθηκε η Διοίκηση να χορηγήσει αντίγραφο τέτοιας απόφασης «για λόγους διαμόρφωσης νομολογίας».

β. Κατ' αρχήν είναι σαφές ότι στην τεθείσα περίπτωση ουδόλως ανακύπτει ζήτημα προσωπικών δεδομένων, αλλά αντιθέτως το σχετικό περιεχόμενο αυτών δίκαιο ενισχύει το δικαίωμα γνώσης των διοικητικών εγγράφων, αφού το δικαίωμα πρόσβασης του υποκειμένου στα προσωπικά του δεδομένα αποτελεί θεμελιώδη αρχή, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρ. 15 του ισχύοντος ευθέως από 25-5-2018 Κανονισμού (ΕΕ) 679/ 2016 (Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων – προγενεστέρως ίσχυε το άρθρ. 12 ν. 2472/ 1997, όπως είχε τροποποιηθεί, το οποίο μάλιστα είχε συμπεριληφθεί ως άρθρ. 28

στην κωδικοποίηση του Π.Δτος 28/ 2015). Έτσι όταν ο ενδιαφερόμενος ζητεί πρόσβαση σε διοικητικό έγγραφο που περιέχει δικά του προσωπικά δεδομένα, τότε το δικαίωμα πληροφοριακού αυτοκαθορισμού αποτελεί μαζί με το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα πρόσθετη θεμελίωση για την αποδοχή του σχετικού αιτήματος (Σπ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ, «Πρόσβαση στα δημόσια έγγραφα» σε Λ. ΚΟΤΣΑΛΗΣ/ Κ. ΜΕΝΟΥΔΑΚΟΣ, «Γενικός Κανονισμός για την Προστασία των Προσωπικών Δεδομένων – GDPR», 2021, 35 επ. ιδίως 41).

Β. 1. Σύμφωνα με το άρθρ. 29§4 εδ. β' ν. 4938/2022 (ΚΟΔ&ΚΔΛ): «§4. Ο εισαγγελέας πρωτοδικών: α) β) παραγγέλλει στις υπηρεσίες του Δημοσίου, των Ν.Π.Δ.Δ. και των λοιπών φορέων γενικής κυβέρνησης του άρθρου 14 του ν. 4270/2014 (Α' 143), καθώς και στις επιχειρήσεις του ευρύτερου δημόσιου τομέα, αν έχει προηγηθεί αποδεδειγμένη με έγγραφα άρνηση παράδοσης ή χορήγησής τους, να παραδώσουν έγγραφα ή να χορηγήσουν αντίγραφά τους, όταν το ζητήσουν νομικά ή φυσικά πρόσωπα που έχουν δικαίωμα ή έννομο συμφέρον, εκτός αν πρόκειται για έγγραφα από αυτά που αναφέρονται στο άρθρο 263 του ΚΠΔ (σ.σ : δηλ. για έγγραφα που αφορούν διπλωματικό ή στρατιωτικό μυστικό που ανάγεται στην ασφάλεια του κράτους ή μυστικό που σχετίζεται με το λειτούργημα του υποχρέου ή το επάγγελμά του)». Επειδή ακριβώς η εισαγγελική παραγγελία προς την Διοίκηση προέρχεται από ισόβιο δικαστικό λειτουργό που απολαμβάνει προσωπική και λειτουργική ανεξαρτησία (βλ. άρ. 87§3, 88§§5, 6, 90§§§§1, 2, 3, 5, 91§1 του Συντάγματος, άρ. 27§2 ν.ΚΠΔ και άρ. 28§1 ν. 4938/22 – Ολομ. Α.Π 794/76, Π.Χρ. ΚΖ 229 – Α.Π 1935/06, Π.Χρ. ΝΖ 814 – Α.Π 555/05, Π.Χρ. ΝΕ 993 – Ολομ. ΣτΕ 1160/89 – ΣτΕ 2351/14 – Γνωμ. Εισ. Α.Π [Γρ. ΚΑΝΙΑΔΑΚΗΣ, αντ/λέας] 2/02, Ποιν. Δικ. 2002, 1171 – Γνωμ. Εισ. Α.Π [Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, αντ/λέας] 13/2020, Π.Χρ. Ο' 625 – Κ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ, Π.Χρ. Λ 609 επ.), είναι σαφές ότι αυτή περιβάλλεται με το κύρος της δικαστικής λειτουργίας, οπότε αποτελεί δικαστική διάταξη και όχι διοικητική (Α.Π 148/13, Π.Χρ. 2014, 203 – ΣτΕ Ολομ. 1160/1989 – ΣτΕ 1787/09, 124/02 – Γνμδ. Εισ. Α.Π [Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, αντ/λέας] 9/22 σε eisap.gr – Γνμδ. Εισ. Α.Π [Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, αντ/λέας] 13/21 – Γνμδ. Εισ. Α.Π [Χ. ΒΟΥΡΛΙΩΤΗΣ, αντ/λέας] 4/14 – Εγκ. Εισ. Α.Π [Α. ΚΟΝΤΑΞΗΣ, αντ/λέας] 6/06– Γνμδ. Εισ. Α.Π [Β. ΜΑΡΚΗΣ, αντ/λέας] 1/05 – Γνμδ. ΝΣΚ 225/13, 307/08, 94/01). Εξάλλου

στον περιορισμό του άρθρ. 29§4 εδ. β' ν. 4938/22 δεν υπόκεινται μόνο τα έγγραφα του άρθρ. 263 ν.ΚΠΔ, αλλά και τα αναφερόμενα σε άλλους νόμους που απαγορεύουν την χορήγηση αυτών, όπως στο άρθρο 1 του Π.Δ 28/ 2015 (Κωδικοποίηση διατάξεων για την πρόσβαση σε δημόσια έγγραφα και στοιχεία), στις ειδικότερες διατάξεις που καθιερώνουν απόρρητο (φορολογικό κατ' άρ. 17 ν. 4987/22, ιατρικό κατ' άρ. 47§6 ν. 2071/92, τελωνειακό κατ' άρ. 11§2 ν. 2960/ 01, τραπεζικό κατά το ν.δ 1059/71 κλπ) ή που διέπουν την λειτουργία των ανεξάρτητων αρχών και των δημοσίων υπηρεσιών {Γνμδ. Εισ. Α.Π [Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, αντ/λέας] 9/22 σε eisar.gr – Γνμδ. ίδιου 13/21 – Εγκ. Εισ. Α.Π [Α. ΚΟΝΤΑΞΗΣ, αντ/λέας] 6/06 – Γνμδ. Εισ. Α.Π [Β. ΜΑΡΚΗΣ, αντ/λέας] 1/05 – Γνμδ. ΝΣΚ 225/13, 501/07, 94/01}. Τέτοιες διατάξεις που διέπουν την λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών και περιορίζουν το δικαίωμα πρόσβασης στα διοικητικά έγγραφα είναι λ.χ το προΐσχ. άρ. 84 ν. 3386/05, το ήδη ισχύον άρ. 26 ν. 4251/14 και το ισχύον από 1-1-24 άρ. 21 ν. 5038/23 περί Κώδικα Μετανάστευσης για μη παροχή υπηρεσιών και συνεπώς μη πρόσβαση σε έγγραφα των αλλοδαπών που διαμένουν παράνομα στην χώρα, με τις προβλεπόμενες όμως στις ίδιες διατάξεις εξαιρέσεις και τις προϋποθέσεις των Γνμδ. ΝΣΚ 225/13 και 307/08 – καθώς επίσης οι κατωτέρω διατάξεις των άρ. 74§6, 87§3, 108 ν. 4939/22.

2. Οι διατάξεις του άρθρ. 1 Π.Δτος 28/ 2015 (το οποίο κωδικοποίησε το άρ. 5 ν. 2690/99, όπως είχε τροποπ. με άρθρα 8§2 ν. 2880/01 και 11§2 ν. 3230/04 και ρύθμισε το δικαίωμα πρόσβασης στα δημόσια έγγραφα) καθιερώνουν και υλοποιούν την αρχή της δημοσιότητας και της διαφάνειας στην δράση της διοίκησης κατ' εφαρμογή του άρθρ. 5 Α του Συντάγματος (δικαίωμα στην πληροφόρηση) και 10§3 του Συντάγματος (υποχρέωση της διοίκησης να απαντά στα αιτήματα παροχής πληροφοριών και χορήγησης εγγράφων) [Α.Π 148/13 ό.π – Εγκ. Εισ. Α.Π 6/06 – Γνμδ. ΝΣΚ 112/22, 50/21, 71/20, 34/17 κ.ά – Κ. ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΣ, «Ατομικά και Κοινωνικά Δικαιώματα», 2006, 419]. Επί πλέον το **ατομικό** δικαίωμα γνώσης των διοικητικών εγγράφων (ΣτΕ 1187/19, ΝΟΜΟΣ) ερείδεται επίσης στα άρθρα 1 (δημοκρατική αρχή), 5§1, 10§1 και 20 του Συντάγματος (Εγκ. Εισ. Α.Π 6/06 – Κ. ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΣ ό.π. 419). Μάλιστα από την αρχή του σεβασμού της αξίας του ανθρώπου (ά. 2§1 Σ) και το δικαίωμα για ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας (ά. 5§1 Σ) απορρέει το δικαίωμα καθενός (ημεδαπού ή αλλοδαπού, χωρίς διάκριση ιθαγένειας – βλ. Εγκ. Εισ.

Α.Π [Γ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, αντ/λέα] 8/ 2022 σε eisap.gr) να λαμβάνει γνώση τουλάχιστον εκείνων των διοικητικών εγγράφων που τον αφορούν, ενώ η αποτελεσματική άσκηση των δικαιωμάτων αναφοράς (ά. 10§1 Σ), προηγούμενης ακρόασης από την διοίκηση και δικαστικής προστασίας (ά. 20 Σ) προϋποθέτει ότι ο ενδιαφερόμενος θα έχει επαρκή πληροφόρηση (Κ. ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΣ ό.π. 419 – Ε. ΠΡΕΒΕΔΟΥΡΟΥ, «Το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα», ανάρτηση 22-11-15 σε www.prevedourou.gr). Κατά συνέπεια οι διατάξεις του νόμου, που προβλέπουν εξαιρέσεις ή περιορισμούς στην άσκηση του συνταγματικού δικαιώματος γνώσης των διοικητικών εγγράφων, πρέπει να ερμηνεύονται στενά (Εγκ. Εισ. Α.Π 6/06 – Γνμδ. ΝΣΚ 13/16 – Α. ΜΑΝΕΣΗΣ, «Συνταγματικά Δικαιώματα, τ. α΄, Ατομικές Ελευθερίες», 1981, 77 – Κ. ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΣ ό.π. 420 – Χ. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΗΣ, «Η σχέση κράτους-πολίτη», 1996, 32 – Χ. ΔΕΤΣΑΡΙΔΗΣ, «Το δικαίωμα γνώσης των διοικητικών εγγράφων», 2006, 127).

3. α. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρ. 1 Π.Δτος 28/15: **«§1. Κάθε ενδιαφερόμενος έχει το δικαίωμα, ύστερα από γραπτή αίτησή του, να λαμβάνει γνώση των διοικητικών εγγράφων. Ως διοικητικά έγγραφα νοούνται όσα συντάσσονται από τις δημόσιες υπηρεσίες, όπως εκθέσεις, μελέτες, πρακτικά, στατιστικά στοιχεία, εγκύκλιες οδηγίες, απαντήσεις της Διοίκησης, γνωμοδοτήσεις και αποφάσεις. §2. Όποιος έχει ειδικό έννομο συμφέρον δικαιούται, ύστερα από γραπτή αίτησή του, να λαμβάνει γνώση των ιδιωτικών εγγράφων που φυλάσσονται στις δημόσιες υπηρεσίες και είναι σχετικά με υπόθεσή του η οποία εκκρεμεί σε αυτές ή έχει διεκπεραιωθεί από αυτές. §3. Το κατά τις προηγούμενες παραγράφους δικαίωμα δεν υφίσταται στις περιπτώσεις που το έγγραφο αφορά την ιδιωτική ή οικογενειακή ζωή τρίτου, ή αν παραβλάπεται απόρρητο το οποίο προβλέπεται από ειδικές διατάξεις. Η αρμόδια διοικητική αρχή μπορεί να αρνηθεί την ικανοποίηση του δικαιώματος τούτου αν το έγγραφο αναφέρεται στις συζητήσεις του Υπουργικού Συμβουλίου, ή αν η ικανοποίηση του δικαιώματος αυτού είναι δυνατόν να δυσχεράνει ουσιωδώς την έρευνα δικαστικών, διοικητικών, αστυνομικών ή στρατιωτικών αρχών σχετικώς με την τέλεση εγκλήματος ή διοικητικής παράβασης. §4. §5. Η άσκηση του κατά τις παραγράφους 1 και 2 δικαιώματος γίνεται με την επιφύλαξη της ύπαρξης τυχόν δικαιωμάτων πνευματικής ή βιομηχανικής ιδιοκτησίας. §6.».**

Ευχερώς προκύπτει ότι φορέας του δικαιώματος της πρόσβασης στα διοικητικά έγγραφα είναι κάθε ενδιαφερόμενο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ημεδαπό ή αλλοδαπό, χωρίς διάκριση ιθαγένειας (Π. ΜΟΥΖΟΥΡΑΚΗ σε ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟ/ΑΝΘΟΠΟΥΛΟ/ΚΟΝΤΙΑΔΗ/ΓΕΡΑΠΕΤΡΙΤΗ, «Το Σύνταγμα», 2017, 252-253).

β. Περαιτέρω, κατά την έννοια και τον σκοπό της διάταξης του άρθρ. 1§1 Π.Δτος 28/15, στην οποία γίνεται ενδεικτική μόνο αναφορά διοικητικών εγγράφων, ως διοικητικά έγγραφα νοούνται αυτά που συντάσσονται από τις δημόσιες υπηρεσίες, Ο.Τ.Α και Ν.Π.Δ.Δ (βλ. όμως και άρ. 1 ν. 2690/99, όπως συμπλ. με άρ. 7§1 ν. 4325/ ΦΕΚ Α' 47/ 11-5-15), είτε αφορούν τον αιτούντα είτε όχι, των οποίων έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία έκδοσης ή τουλάχιστον κατάρτισης, χωρίς να απαιτείται να έχουν τον χαρακτήρα εκτελεστής πράξης, αλλά κατά διασταλτική ερμηνεία και κάθε γραπτό (συνεπώς και ιδιωτικό έγγραφο) που δεν έχει μεν συνταχθεί από όργανα της διοίκησης, φυλάσσεται όμως σε αρχείο (φάκελο) δημόσιας υπηρεσίας υποβληθέν ως δικαιολογητικό από ιδιώτη και έχει ληφθεί υπόψη από τη διοίκηση για τον καθορισμό της δράσης της ή έχει αποτελέσει την βάση και την αιτιολογία για την έκδοση της διοικητικής πράξης, οπότε στην περίπτωση αυτή, ως διαμορφωτικό και επιβοηθητικό της κρίσης του διοικητικού οργάνου θεωρείται ότι απέβαλε τον ιδιωτικό του χαρακτήρα, αφού έχει αποτελέσει στοιχείο της διοικητικής δράσης και καθίσταται διοικητικό έγγραφο, ως στοιχείο πλέον του οικείου φακέλου της δημόσιας υπηρεσίας (ΣτΕ 3416/01 – Α.Π 148/13, ό.π. – Εγκ. Εισ. Α.Π 6/06 – Γνμδ. Εισ. Α.Π 1/05 – Γνμδ. Εισ. Α.Π [Δ. ΤΣΙΜΑΣ, αντι/λέας] 2/03 – Γνμδ. ΝΣΚ 112/22, 50/21, 71/20, 183/20, 123/20, 111/20, 7/20 58/19, 50/19, 7/19, 70/2017, 34/17, 33/14, 96/12, 12/11, Ολομ. ΝΣΚ 197/10, Γνμδ. ΝΣΚ 265/10, 63/08, 354/06, 503/02, 243/00 338/96 κ.ά –Χ. ΔΕΤΣΑΡΙΔΗΣ ό.π. 102 – Εγκύκλ. ΔΙΣΚΠΟ/Φ.16/9247/9-5-14 του Υπουργείου Δικτικής Μεταρρύθμισης & Ηλεκτρον. Διακυβέρνησης – βλ. έτι ευρύτερα την Εισηγ. Έκθ. άρ. 16 ν. 1599/86 για το ότι εμπίπτει στα διοικητικά έγγραφα «ό,τι υπάρχει μέσα στα αρχεία της διοίκησης», την οποία μάλιστα μνημονεύει η απόφαση ΣτΕ 3855/10, ΝΟΜΟΣ – Κ. ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΣ, ό.π. 420 – Ε. ΠΡΕΒΕΔΟΥΡΟΥ ό.π). Ωστόσο προς διασφάλιση του κατ' αρχήν ιδιωτικού χαρακτήρα του εγγράφου, θα πρέπει η ανωτέρω μετάπτωση να περιορίζεται στα έγγραφα που πράγματι στήριξαν

ουσιωδώς την μετέπειτα κρίση της Διοίκησης και όχι σε όσα απλώς ενσωματώθηκαν στον διοικητικό φάκελο με σχετικώς χαλαρή σύνδεση προς το περιεχόμενο της τελικής διοικητικής πράξης (Γνμδ. ΝΣΚ 71/20, 482/1995). Κατά κρατούσα άποψη πρόσβαση στα διοικητικά έγγραφα δικαιούται όχι ο κάθε ενδιαφερόμενος, αλλά αυτός που έχει εύλογο ενδιαφέρον, έννοια ευρύτερη αυτής του εννόμου συμφέροντος, εύλογο δε είναι όχι **το ενδιαφέρον κάθε πολίτη για την εύρυθμη άσκηση των γενικών καθηκόντων της υπηρεσίας και την τήρηση των νόμων, αλλά εκείνο το οποίο προκύπτει, κατά τρόπο αντικειμενικό, από την ύπαρξη μιας συγκεκριμένης, προσωπικής έννομης σχέσης συνδεδεμένης με το περιεχόμενο των διοικητικών στοιχείων στα οποία ζητείται η πρόσβαση**» (βλ. Ολομ. ΣτΕ 94/13 σκ. 13, 3004/10 - ΣτΕ 1187/19, 986/19, 3938/13, 3130/2000, 1214/2000, 205/2000, 841/1997 – Α.Π 148/13, ό.π – Γνμδ. ΝΣΚ 112/22, 50/21, 183/20, 75/20, 71/20, 20/19, 278/17, 189/15, 261/14, 312/13, 92/05 κ.ά – Ε. ΠΡΕΒΕΔΟΥΡΟΥ, ό.π – contra ότι δηλ. η προϋπόθεση αυτή δεν προβλέπεται στο νόμο Χ. ΔΕΤΣΑΡΙΔΗΣ ό.π. 33 – Π. ΜΟΥΖΟΥΡΑΚΗ ό.π. 249-250).

γ. Κατά την έννοια του άρ. 1§2 Π.Δτος 28/15 προσβάσιμα στον αιτούντα ιδιωτικά έγγραφα εξ αντιδιαστολής συνάγεται ότι είναι, όσα χωρίς να εμπίπτουν στην ανωτέρω κατηγορία των διοικητικών εγγράφων, έχουν συνταχθεί από ιδιώτη, φυλάσσονται στα αρχεία (φακέλους) της διοίκησης και είναι σχετικά με υπόθεση του αιτούντα, εκκρεμή ή διεκπεραιωθείσα ήδη από αυτήν (βλ. Ε. ΠΡΕΒΕΔΟΥΡΟΥ ό.π και Εγκ. Εισ. Α.Π 6/06, που επισημαίνουν ότι τα πρωτοκολληθέντα ιδιωτικά έγγραφα αποκτούν τον χαρακτήρα δημοσίου εγγράφου). Για την πρόσβαση στα ανωτέρω ιδιωτικά έγγραφα δεν αρκεί το εύλογο ενδιαφέρον, αλλά απαιτείται **ειδικό έννομο συμφέρον**, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 902 Α.Κ, που εφαρμοζόταν ήδη πριν από την ισχύ του Κ.Δ.Δ (ν. 2690/99) στην διοικητική διαδικασία (Γνμδ. ΝΣΚ 112/22, 71/20, 43/15, 266/11, 49/09, 107/07. 610/04 κ.ά), αποσκοπεί στη διατήρηση ή προστασία σχέσεων αναγνωρισμένων από τον νόμο ή σχετίζεται με την επιδίωξη δικαστικής προστασίας από πλευρά του διοικουμένου (Ε. ΠΡΕΒΕΔΟΥΡΟΥ ό.π). Πιο συγκεκριμένα το **ειδικό έννομο συμφέρον**, που μπορεί να είναι περιουσιακό ή ηθικό (Γνμδ. ΝΣΚ 71/20, 266/11, 610/04), ταυτίζεται κατά πάγια νομολογία με αυτό του άρθρου 902 του Α.Κ. (επίδειξη εγγράφου), το οποίο

υπάρχει όταν αφ' ενός το έγγραφο: α) συντάχθηκε προς το συμφέρον του αιτούντος και αφορά τη δημιουργία, απόδειξη ή διατήρηση έννομης σχέσης αυτού ή β) πιστοποιεί έννομη σχέση που αφορά και τον αιτούντα ή γ) σχετίζεται με διαπραγματεύσεις που έγιναν για τέτοια έννομη σχέση, αφ' ετέρου δε το εν λόγω ιδιωτικό έγγραφο είναι σχετικό με υπόθεση του αιτούντος, η οποία εκκρεμεί ή έχει διεκπεραιωθεί από τη δημόσια υπηρεσία στην οποία βρίσκεται ή φυλάσσεται (Γνμδ. ΝΣΚ 71/20, 43/15, 266/11, 107/07, 610/04, 49/01 κ.ά). Συνεπώς, όταν στα αρχεία της Διοίκησης υπάρχουν έγγραφα, τα οποία δεν έχουν το χαρακτήρα διοικητικών εγγράφων, το δικαίωμα πρόσβασης σε αυτά θεμελιώνεται στο άρθρο 5 παρ. 2 του ν. 2690/1999 (ήδη 1§2 Π.Δ 28/15), στα άρθρα 902 επ. του Α.Κ και στη γενική αρχή που στηρίζεται σε αυτά, κατά την οποία οι δημόσιες υπηρεσίες οφείλουν ύστερα από αίτηση των διοικουμένων να τους **χορηγούν τα στοιχεία που τους αφορούν** και προκύπτουν από τα αρχεία ή από άλλα τηρούμενα στην υπηρεσία έγγραφα, **εφόσον αυτό είναι αναγκαίο για την επιδίωξη της ικανοποίησης συγκεκριμένου έννομου συμφέροντος είτε μέσω της διοικητικής, είτε της δικαστικής οδού** και δεν αποκλείεται από αντίθετη ρητή διάταξη ή από λόγους δημοσίου συμφέροντος (Γνμδ. Ολομ. Ν.Σ.Κ. 482/1995 – Γνμδ. ΝΣΚ 71/20, 43/15). Εν τέλει στην έννοια του κατ' άρ. 902 Α.Κ εννόμου συμφέροντος εντάσσεται κάθε δικαίωμα του αιτούντος, ιδιωτικού ή δημοσίου συμφέροντος, χρηματικής ή μη περιουσιακής φύσης, ενώ υφίσταται τέτοιο όταν η επίδειξη του κρίσιμου εγγράφου έχει αξία για την επιδίωξη, διατήρηση ή προστασία σχέσεων που αναγνωρίζει το δίκαιο, καθώς και για την υποστήριξη, ύπαρξη ή άρση έννομης σχέσης ή κατάστασης στην περιουσιακή ή προσωπική σφαίρα του αιτούντος ή όταν το έγγραφο είναι πρόσφορο προς ανταπόδειξη και συνεπώς εξ αντιδιαστολής προκύπτει πως δεν συντρέχει έννομο συμφέρον, όταν η επίδειξη αποβαίνει ουσιαστικά ανώφελη ή περιττή για την προστασία του αιτούντος (Απ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, ΣΕΑΚ, τ. Ι, 2010, άρ. 902, αρ. 10, σελ. 1744 με τις εκεί παραπομπές).

4. Η άσκηση του δικαιώματος πρόσβασης στα διοικητικά έγγραφα, τελεί υπό την επιφύλαξη των εξαιρέσεων που προβλέπονται στην §3 του άρθρ. 1 Π.Δτος 28/15 ή σε ειδικές διατάξεις και αφορούν στον απόρρητο χαρακτήρα του εγγράφου προς προστασία του δημοσίου συμφέροντος ή υπέρτερου ιδιωτικού συμφέροντος τρίτου προσώπου για την προστασία της σφαίρας της ιδιωτικής

και οικογενειακής ζωής του. Μάλιστα στο εδάφιο β΄ της §3 προβλέπονται οι σχετικές εξαιρέσεις αφού «η αρχή **μπορεί να αρνηθεί κλπ**», ενώ στο εδάφιο α΄ της §3 προβλέπονται οι απόλυτες εξαιρέσεις. Κατ' αρχήν τα απόρρητα που δεν στηρίζονται σε συγκεκριμένη συνταγματική διάταξη, εφόσον δικαιολογούνται από λόγους εθνικής ασφάλειας, καταπολέμησης του εγκλήματος ή προστασίας δικαιωμάτων και συμφερόντων τρίτων, είναι δυνατό κατά το άρ. 5 Α του Σ να αποτελέσουν βάση για έναν απολύτως αναγκαίο περιορισμό, όχι όμως για πλήρη αναίρεση του δικαιώματος πρόσβασης στα διοικητικά έγγραφα (Π. ΜΟΥΖΟΥΡΑΚΗ, ό.π 250). Πάντως η απόλυτη υπεροχή ενός συνταγματικού δικαιώματος έναντι άλλου, όπως του δικαιώματος πρόσβασης στα διοικητικά έγγραφα, αντιβαίνει στον ορθολογισμό του κράτους δικαίου και μπορεί να αποφευχθεί με την εφαρμογή της αρχής της πρακτικής αρμονίας, η οποία διέπει την σύγκρουση μεταξύ συνταγματικών δικαιωμάτων ή την επιβολή περιορισμών σε αυτά. Σε πρώτο στάδιο βάσει της αρχής αυτής επιδιώκεται η **αναλογική** ικανοποίηση των αντιτιθεμένων δικαιωμάτων ή εννόμων συμφερόντων και μόνο αν αυτή δεν είναι δυνατή, σε δεύτερο στάδιο δίδεται το προβάδισμα σε κάποιο από αυτά ως αποτέλεσμα μίας στάθμισης (Π. ΜΟΥΖΟΥΡΑΚΗ, ό.π 250 – Σ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ, «Διαφάνεια της κρατικής διοίκησης και προστασία των προσωπικών δεδομένων», 2007, 279-280 – Κ. ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΣ, ό.π. 421 – Εγκ. Εισ. Α.Π 6/06 – βλ. και Ολομ. ΣτΕ 94/13, ΝΟΜΟΣ – Ολομ. ΣτΕ 2139/93, ΝοΒ 1994, 1235 – Γνμδ. Ολομ. ΝΣΚ 209/05 – Γνμδ. ΝΣΚ 166/16, 189/15). Και βέβαια αν η διοίκηση αρνηθεί την πρόσβαση και ο εισαγγελέας απορρίψει το αίτημα, τότε η πράξη της πρώτης είναι εκτελεστή και υπόκειται σε αίτηση ακύρωσης ενώπιον του ΣτΕ (Γνμδ. ΝΣΚ 13/16 – Κ. ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΣ, ό.π. 421), εφόσον το αντικείμενο ή η σχέση στην οποία αφορούν τα έγγραφα ρυθμίζεται από τις διατάξεις του δημοσίου δικαίου (ΣτΕ 1225/11, 2650/00 – Γνμδ. ΝΣΚ 225/13).

Γ. 1. Σύμφωνα με το άρθρο 74 ν. 4939/22, που θεσπίζει τις εγγυήσεις για τους αιτούντες διεθνή προστασία: «**§6**. Οι αιτούντες ενημερώνονται σε γλώσσα που κατανοούν, με απλό και προσιτό τρόπο, σχετικά με το αποτέλεσμα της απόφασης επί της αίτησης διεθνούς προστασίας, καθώς και για τη δυνατότητα προσβολής της απορριπτικής απόφασης, της σχετικής

προθεσμίας, για το όργανο ενώπιον του οποίου αυτή προσβάλλεται, καθώς και για την έδρα αυτού. Η απόφαση επί της αίτησης διεθνούς προστασίας εκδίδεται και επιδίδεται στον αιτούντα σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 87 του παρόντος Κώδικα. Σε περίπτωση που ο αιτών αναγνωρίζεται ως πρόσφυγας, γνωστοποιούνται στοιχεία από το διοικητικό φάκελο και χορηγούνται αντίγραφα μόνο εφόσον ο αιτών αποδείξει ειδικό έννομο συμφέρον».

Περαιτέρω σύμφωνα με το άρ. 87 ν. 4939/22 που τιτλοφορείται «Αιτιολογία και επίδοση αποφάσεων (σ.σ: είτε της Υπηρεσίας Ασύλου σε Α΄ βαθμό είτε των Ανεξάρτητων Επιτροπών Προσφυγών της Αρχής Προσφυγών σε Β΄ βαθμό) και άλλων διαδικαστικών εγγράφων»: « §1. Οι αποφάσεις επί της αίτησης διεθνούς προστασίας, συμπεριλαμβανομένων των αποφάσεων μεταφοράς βάσει του Κανονισμού (ΕΕ) 604/2013, επιδίδονται στον αιτούντα με μέριμνα της αρμόδιας Αρχής Παραλαβής, σύμφωνα με τα οριζόμενα στις επόμενες παραγράφους. §2 §3. Η επίδοση της απόφασης προς τον αιτούντα διενεργείται (α) αυτοπροσώπως στον αιτούντα ή (β) με συστημένη επιστολή που αποστέλλεται ταχυδρομικώς στη δηλωθείσα διεύθυνση κατοικίας ή διαμονής ή στον χώρο εργασίας, προσωπικώς στον ίδιο ή στον πληρεξούσιο δικηγόρο του ή στον εξουσιοδοτημένο σύμβουλο ή στον εκπρόσωπό του, σύμφωνα με το άρθρο 69 του παρόντος Κώδικα ή (γ) με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο σε διεύθυνση που έχει δηλώσει ο αιτών στην Υπηρεσία Υποδοχής και Ταυτοποίησης ή την Υπηρεσία Ασύλου ή σε διεύθυνση που έχει δηλωθεί από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του ή τον εξουσιοδοτημένο σύμβουλο ή τον εκπρόσωπό του ή (δ) σε ηλεκτρονική εφαρμογή που διαχειρίζεται η Υπηρεσία Ασύλου και στην οποία έχει πρόσβαση ο αιτών μέσω λογαριασμού που διατηρεί. Η προς επίδοση απόφαση που έχει διαβιβαστεί με ηλεκτρονικά μέσα στη δηλωθείσα κατά τα ανωτέρω ηλεκτρονική διεύθυνση του αιτούντος, θεωρείται ότι επιδόθηκε μετά την παρέλευση σαράντα οκτώ (48) ωρών από την ηλεκτρονική αποστολή της. Μαζί με την απόφαση, στην περίπτωση που η επίδοση διενεργείται στον αιτούντα σύμφωνα με τα ανωτέρω εδάφια, συνοδευτικό έντυπο σε γλώσσα που κατανοεί ή ευλόγως θεωρείται ότι κατανοεί, και το οποίο εξηγεί με τρόπο απλό και προσιτό το περιεχόμενο του εγγράφου που επιδόθηκε, τις συνέπειές του για τον ίδιο και τις ενέργειες στις

οποίες δύναται να προβεί ή εναλλακτικά δίνεται η διεύθυνση (url) σε ιστοσελίδα του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου που περιλαμβάνει όλες αυτές τις πληροφορίες σε γλώσσα που κατανοεί ή ευλόγως θεωρείται ότι κατανοεί ο αιτών. **Κατ' εξαίρεση, εφόσον με την απόφαση αναγνωρίζεται ο αιτών ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας, επιδίδεται σύμφωνα με τα ανωτέρω μόνο το απόσπασμα του διατακτικού της απόφασης.** §4-5. §6. Από την επομένη της επίδοσης κατά τις προηγούμενες παραγράφους, αρχίζει η προθεσμία για την άσκηση της, κατά το άρθρο 97 του παρόντος Κώδικα, προσφυγής ή της κατά το άρθρο 114 του παρόντος Κώδικα αίτησης ακύρωσης». Εν τέλει σύμφωνα με το αρ. 108 ν. 4939/22: «Η απόφαση (σ.σ : της Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών της Αρχής Προσφυγών) επιδίδεται σύμφωνα με το άρθρο 87».

2. Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτουν πράγματι τα αναφερόμενα στο εδάφιο **A.1.α'** της παρούσης. Σύμφωνα με την εξήγηση των σκοπών της ρύθμισης, που δίδει η μνημονευόμενη στο εδάφιο A.1.β' της παρούσης ερμηνευτική εγκύκλιος του Υπ. Μετανάστευσης & Ασύλου, ο νομοθέτης κατόπιν στάθμισης των αντικρουομένων φαινομενικά συμφερόντων αξιολόγησε, ότι οι λόγοι ιδιαίτερου δημοσίου συμφέροντος (μη διακίνηση του σκεπτικού υπαγωγής ενός προσώπου σε προσφυγικό καθεστώς) και συνάμα προστασίας της προσωπικότητας του πρόσφυγα (αποφυγή διακίνησης ευαίσθητων προσωπικών πληροφοριών και προσωπικών περιστάσεων), υπερισχύουν προδήλως του δικαιώματος αυτού να λάβει αντίγραφο ολόκληρης της απόφασης που αναγνώρισε την προσφυγική του ιδιότητα. Με το υπόψη υπ' αρ. 236251/26-4-23 αίτημα του Υπ. Μετανάστευσης & Ασύλου/ Γ.Γ. Μεταναστευτικής Πολιτικής τα αμέσως ανωτέρω διευκρινίστηκαν περαιτέρω ως εξής:

«Η παραπάνω ρύθμιση προκρίθηκε όχι μόνο για λόγους προστασίας της προσωπικότητας του αναγνωρισθέντος ως «πρόσφυγα» από την διακίνηση ευαίσθητων προσωπικών πληροφοριών που τον αφορούν, αλλά και για την ικανοποίηση υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος, που συνίστανται στη μη διακίνηση του σκεπτικού της απόφασης περί της υπαγωγής ενός προσώπου σε καθεστώς διεθνούς προστασίας, με απώτερο σκοπό την αποφυγή του κινδύνου

της εργαλειοποίησής του από άλλους πολίτες τρίτων χωρών ή ανιθαγενείς, που εισέρχονται παράνομα στη χώρα, επιθυμούν την υπαγωγή τους στο εν λόγω προστατευτικό καθεστώς, χωρίς να πληρούν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις και επικαλούνται συνθήκες και περιστάσεις, η συνδρομή των οποίων κρίθηκε από τις αρμόδιες Αρχές Απόφασης ως δικαιολογητικός λόγος υπαγωγής στο προσφυγικό καθεστώς».

3. α. Κατ' αρχήν, όσον αφορά τα περί διακίνησης από τον δικαιούχο και «εργαλειοποίησης» του αντιγράφου της διοικητικής απόφασης περί αναγνώρισης προσφυγικής ιδιότητας, ο πάντοτε υπάρχων κίνδυνος κακής χρήσης ενός συνταγματικού δικαιώματος από τον φορέα του δεν αποτελεί λόγο κατάργησής του, αλλά ρύθμισης αυτού, ενώ η θεσπισμένη διαδικασία ενώπιον της Υπηρεσίας Ασύλου και των Ανεξάρτητων Επιτροπών Προσφυγών (βλ. άρθρ. 79, 82, 83, 84, 102, 104 ν. 4939/22), εφόσον εφαρμόζεται ουσιαστικά, μπορεί να αντιμετωπίσει την τυχόν ψευδολογία του αιτούντος διεθνή προστασία. Σε κάθε περίπτωση ο ίδιος κίνδυνος υπάρχει και με τις αντίστοιχες δικαστικές αποφάσεις (τις Α' βάθμιες του Δκτικού Πρωτοδ. και τις κατ' έφεση Β' βάθμιες του ΣτΕ), χωρίς να έχει τεθεί οποιοδήποτε τέτοιο ζήτημα. Εξάλλου, ο ιστορικός νομοθέτης του ν. 4939/22 δεν αποτύπωσε στην Αιτιολ. Έκθεση την όποια βούλησή του για τους λόγους της υπόψη ρύθμισης, ενώ προδήλως – κατά θεμελιώδη αρχή του δικαίου περί δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως διευκρινίζεται στο εδάφ. **A.2.β'** της παρούσης – δεν τίθεται ζήτημα προστασίας του υποκειμένου από προσωπικά δεδομένα που το αφορούν (βλ. επίσης το εδάφ. **B.2** της παρούσης). Πάντως ο νομοθέτης σαφώς δεν προβλέπει σχετικό απόρρητο του αντιγράφου της απόφασης αναγνώρισης προσφυγικής ιδιότητας, ενώ ακόμα και αν το είχε προβλέψει, πάλι δεν θα μπορούσε να αναιρέσει πλήρως το συνταγματικό δικαίωμα πρόσβασης στα διοικητικά έγγραφα σύμφωνα με τα προεκτεθέντα στο εδάφ. **B.4** της παρούσης.

β. Περαιτέρω, είναι σαφές ότι με την λήψη αποσπάσματος της απόφασης της Υπηρεσίας Ασύλου ή της Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών που αναγνώρισε πρόσφυγα τον αιτούντα, εξαντλήθηκε κατ' αρχήν το χορηγηθέν σε αυτόν με τις ανωτέρω διατάξεις σχετικό δικαίωμα, αφού έτσι πράγματι αυτός μπορεί ευχερώς και αποτελεσματικά να επικαλεστεί και να

αποδειξει την προσφυγική του ιδιότητα έναντι πάντων (αρχών και ιδιωτών). Όμως κατά τις ίδιες διατάξεις ο αναγνωρισθείς πρόσφυγας μπορεί επί πλέον να επικαλεσθεί και να αποδείξει ενώπιον της διοίκησης και σε περίπτωση αρνήσεώς της ενώπιον του αρμόδιου εισαγγελέα πρωτοδικών ειδικό έννομο συμφέρον για να λάβει αντίγραφο των στοιχείων του σχετικού φακέλου, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται κατά τον νόμο και την λογική (υπαλληλική και κοινή) το βασικότερο όλων, δηλ. η απόφαση που αναγνωρίζει τον αιτούντα ως πρόσφυγα. Ο νομοθέτης ουδόλως αποκλείει ρητά στο άρθρ. 74§6 ν. 4939/22 την ανωτέρω απόφαση από τα στοιχεία του φακέλου στον οποίο ανήκει και απλώς στο άρθρ. 87§3 του ίδιου νόμου προβλέπει επίδοση στον δικαιούχο αποσπάσματος αυτής χωρίς απαίτηση οποιασδήποτε άλλης προϋπόθεσης. Έτσι διαφορετική ερμηνεία, ότι δήθεν δηλαδή η απόφαση δεν περιλαμβάνεται στα στοιχεία του διοικητικού φακέλου και εξαιρείται από αυτά, είναι αδικαιολόγητα στενή και ως εκ τούτου απορριπτέα κατά τα προεκτεθέντα στο εδάφιο **B.2** της παρούσης. Ο νομοθέτης επ' αυτού δεν επιτρέπει καμία αμφιβολία, αλλά σε άλλο επίπεδο περιορίζει, χωρίς όμως να καταργεί, το δικαίωμα του αναγνωρισθέντος ως πρόσφυγα να λάβει – υπό προϋποθέσεις την φορά αυτή – αντίγραφο της σχετικής διοικητικής απόφασης. Συγκεκριμένα είναι βέβαιο κατά τα προεκτεθέντα στο εδάφιο **B.3.β'** της παρούσης, ότι η διοικητική απόφαση αναγνώρισης προσφυγικής ιδιότητας και όσα έγγραφα του σχετικού φακέλου την επιστήριξαν ουσιωδώς, αποτελούν προδήλως διοικητικά έγγραφα κατά την έννοια του άρθρ. 1§1 Π.Δτος 28/15, πλην όμως ο νομοθέτης δεν αρκέσθηκε στο γενικά προβλεπόμενο – χαλαρό – εύλογο ενδιαφέρον για την πρόσβαση σε αυτά, αλλά κατ' απόκλιση της γενικής διάταξης του άρθρ. 1§1 Π.Δτος 28/15 απαίτησε ρητά με την ειδική διάταξη του άρθρ. 74§6 ν. 4939/22 επίκληση και απόδειξη ειδικού εννόμου συμφέροντος (έννοια που σαφώς ταυτίζεται με το έννομο συμφέρον του άρθρ. 902 Α.Κ και του άρθρ. 29§4 εδ. β' ν. 4938/22 περί Κ.Ο.Δ & Κ.Δ.Λ), την συνδρομή ή μη του οποίου κρίνει κατ' αρχήν αιτιολογημένα η ίδια η διοίκηση.

γ. Εάν αρνηθεί η διοίκηση να χορηγήσει στον αναγνωρισθέντα ως πρόσφυγα, παρά την επίκληση και απόδειξη ειδικού-συγκεκριμένου εννόμου συμφέροντος, αντίγραφο της διοικητικής απόφασης αναγνώρισης της προσφυγικής του ιδιότητας, τότε ο κατά τόπο αρμόδιος εισαγγελέας

πρωτοδικών, ύστερα από σχετική αίτηση στην οποία επισυνάπτονται η άρνηση της διοίκησης και τα στοιχεία που θεμελιώνουν και αποδεικνύουν το ειδικό-συγκεκριμένο έννομο συμφέρον του αιτούντος, κρίνει και αιτιολογεί ειδικά και συνοπτικά την ύπαρξη ή μη αυτού κατά την παρατεθείσα στο εδάφιο **Β.3.γ'** της παρούσης έννοιά του. Αν κατά την αιτιολογημένη κρίση του δεν υπάρχει έννομο συμφέρον, τότε απορρίπτει την αίτηση, ενώ αν υπάρχει παραγγέλλει δεσμευτικά την διοίκηση να χορηγήσει το αντίγραφο της ανωτέρω διοικητικής απόφασης, έτσι ώστε τυχόν νέα άρνησή της άγει σε πειθαρχικές και ποινικές κυρώσεις και βέβαια σε αίτηση ακύρωσης της σχετικής εκτελεστής αρνητικής διοικητικής πράξης. Αν όμως ο αρμόδιος εισαγγελέας, χωρίς να αιτιολογήσει το ειδικό έννομο συμφέρον δεχθεί το αίτημα, τότε η διοίκηση δικαιούται να προσφύγει στον ανώτερό του εισαγγελέα προβάλλοντας τις αντιρρήσεις της (Εγκ. Εισ. Α.Π 6/06). Εν τέλει υπενθυμίζουμε και προτρέπουμε τους αρμόδιους εισαγγελικούς λειτουργούς του πρώτου βαθμού να μελετήσουν ιδιαίτερα και την §2 της υπ' αρ. 13/21 γνμδ. του Εισαγγ. Α.Π [Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, αντ/λέα], όπου συνοψίζεται η δομή και τα απαραίτητα στοιχεία της σχετικής εισαγγελικής διάταξης, η οποία σαφώς δεν είναι ένα απλό διαβιβαστικό της αίτησης έγγραφο.

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Γεώργιος Δ. Σκιαδαρέσης

Κοινοπ.: Υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου/
Γενική Γραμματεία Μεταναστευτικής Πολιτικής/
Αρχή Προσφυγών

Σ.Μ./